

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΜΑΣΙΜΟΥ
ΤΟΥ ΟΜΟΛΟΓΗΤΟΥ

ΠΟΙΗΘΕΙΣΑ ΕΝ ΑΓΙΩ ΟΡΕΙ
ΥΠΟ ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ ΜΙΚΡΑΓΙΑΝΝΑΝΙΤΟΥ
ΥΜΝΟΓΡΑΦΟΥ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ
ΠΡΟΝΟΙΑ ΤΟΥ ΑΡΧΙΜ. ΜΑΣΙΜΟΥ ΜΑΤΘΑΙΟΥ

ΕΓΚΡΙΣΕΙ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Έν Αθήναις 2011

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΜΑΞΙΜΟΥ
ΤΟΥ ΟΜΟΛΟΓΗΤΟΥ

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΜΑΞΙΜΟΥ
ΤΟΥ ΟΜΟΛΟΓΗΤΟΥ

ΠΟΙΗΘΕΙΣΑ ΕΝ ΑΓΙΩ ΟΡΕΙ
ΥΠΟ ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ ΜΙΚΡΑΓΙΑΝΝΑΝΙΤΟΥ
ΥΜΝΟΓΡΑΦΟΥ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ
. ΠΡΟΝΟΙΑ ΤΟΥ ΑΡΧΙΜ. ΜΑΞΙΜΟΥ ΜΑΤΘΑΙΟΥ

ΕΓΚΡΙΣΕΙ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Έν Αθήναις 2011

© Αρχιμ. Μάξιμος Μ. Ματθαῖος

Στοιχειοθεσία, Ἐκτύπωση, Βιβλιοδεσία:
Ἀποστολική Διακονία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος,
Ἰασιῶν 1, Ἀθῆναι 115 21, Τηλ. 210-72.72.381

Ἔκδοση Α΄ 2011

Ⲅ
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΩΑΝΝΟΥ ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ 14 (115 21)
ΤΗΛ. 210-72.72.204, ΦΑΧ 210-72.72.210

Πρωτ. 3689
Αριθμ.
Διεκπ. 2790

Αθήνησι 8^η Δεκεμβρίου 2010

Πρός
Τὴν Ἱεράν Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀθηνῶν.
Ἐ γ τ α ὕ θ α.

Ἐκ Συνοδικῆς Ἀποφάσεως, ληφθεῖσης ἐν τῇ Συνεδρίᾳ τῆς Διαρκoῦς Ἱεράς Συνόδου τῆς 7^{ης} μηνὸς Δεκεμβρίου 2010 καὶ εἰς ἀπάντησιν τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 1375/ΕΞ. 2858/16.9.2010 ὑμετέρου ἐγγράφου, περὶ ἐγκρίσεως ὑπὸ τῆς Ἱεράς Συνόδου «*Συμπληρωματικῆς Ἱεραῖς Ἀκολουθίας τοῦ Ὁσίου καὶ Θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ*», ποιηθεῖσης ὑπὸ τοῦ ἀοιδίμου Ὑμνογράφου τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας Μοναχοῦ Γερασίμου Μικραγιαννανίτου, γνωρίζομεν ὑμῖν, ὅτι κατόπιν καὶ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 152/19.11.2010 Εἰσηγήσεως τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Θείας Λατρείας καὶ Ποιμαντικοῦ Ἔργου, ἐγκρίνεται **διὰ τοπικὴν χρῆσιν** ἢ ὡς ἄνω Ἱερά Ἀκολουθία, ὡς καλῶς ἔχουσα, καθ' ὅσον οὐδέν τὸ ἀπᾶδον πρὸς τε τὰ Δόγματα καὶ τὰς Παραδόσεις τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας περιέχεται ἐν αὐτῇ.

Ὅθεν παρακαλοῦμεν ὑμᾶς, ὅπως κατὰ τὴν τάξιν ὑποβάλητε πέντε (5) ἀντίτυπα τῆς ἐκδοθησομένης ἀνωτέρω Ἱεραῖς Ἀκολουθίας διὰ τὸ Ἀρχεῖον τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Θείας Λατρείας καὶ Ποιμαντικοῦ Ἔργου.

Ἔντολὴ τῆς Ἱεράς Συνόδου
Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος

Ἀρχιμ. Μάρκος Βασιλάκης
Ἀρχιμ. Μάρκος Βασιλάκης

Κοινοποιήσις :
Συνοδικὴν Ἐπιτροπὴν
Θείας Λατρείας καὶ Ποιμαντικοῦ Ἔργου.
Π α ρ ἡ μ ἰ ν.

Τοῦ «Παμμεγίστου» Ὁσίου καὶ Θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ, ὡς γνωστόν, ἡ ἀκολουθία εὔρηται εἰς τὸ Μηναῖον τοῦ Ἰανουαρίου ΚΑ' ὑπὸ μορφήν μὴ ἐορτάσιμον, διὸ διὰ τοὺς τιμῶντας τὴν ἱεράν μνήμην αὐτοῦ, ὁ ἀοίδιμος Ὑμνογράφος τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας Μοναχὸς Γεράσιμος Μικραγιαννανίτης συνέταξεν ὑμνογραφικὸν συμπλήρωμα αὐτῆς, τῇ παρακλήσει τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου Σερρῶν καὶ Νιγρίτης Κυροῦ Μαξίμου (Ξύδα).

Αὐτὸ τὸ συμπληρωματικὸν ποίημα κατέχοντες, ἐκ τοῦ εἰρημένου ἀοίδιμου Μητροπολίτου, ὅστις ἐχειροτόνησεν ἡμᾶς εἰς Πρεσβύτερον, ἐκδίδομεν σήμερον τὴν Ἱεράν Ἀκολουθίαν τοῦ Ὁσίου συμπληρωμένην πλέον, ἀφιεροῦντες τὴν ἔκδοσιν ταύτην τῷ Μακαριωτάτῳ Ἀρχιεπισκόπῳ Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος Κυρίῳ Κυρίῳ Ἱερωνύμῳ Β', τῷ κείραντι ἡμᾶς καὶ δόντι ἡμῖν τὸ μοναχικὸν ὄνομα «Μάξιμος», χειροτονήσαντι δ' ἔτι ἡμᾶς εἰς Διάκονον.

Ἀθήνησι, τῇ 21ῃ τοῦ μηνὸς Ἰανουαρίου 2011

Ἀρχιμ. Μάξιμος Μ. Ματθαῖος

Ἰανουαρίου κα΄
Μνήμη τοῦ ὁσίου καὶ θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν
Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ

ΕΝ Τῷ ΜΙΚΡῷ ΕΣΠΕΡΙΝῳ

Ἰστώμεν στίχους δ΄ καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς Προσόμοια.

Ἦχος β΄. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου.

“**Ο**τε τῆς σοφίας τῷ φωτί, ἔλαμψας ὡς ἥλιος μέγας Μάξιμε Ὅσιε, τότε περιβόητος λόγοις καὶ πράξεσι, βασιλευσί καὶ ἄρχουσι, καὶ πᾶσι δημόταις, ὦφθης τῇ λαμπρότητι, τῆς πολιτείας σου· ὅθεν καὶ αἰρέσεως πᾶσαν, ἔλυσας τὴν νύκτα τῷ φέγγει, τῶν ὀρθῶν δογμάτων σου μακάριε.

“**Ο**τε ὀδηγία θεϊκῆ, ζήλω πυρπολούμενος θείῳ, εἰς Ῥώμην ἔδραμες, τότε τὸν Ὑπέρθεον Λόγον καὶ Κύριον, ἐν μιᾷ ἀνεκῆρυξας, Πάτερ ὑποστάσει, ἐν δυσὶ ταῖς φύσεσι, καὶ ταῖς θελήσειν· ὅθεν καὶ ποικίλας ὑπέστης, Μάξιμε πικρὰς τιμωρίας, καὶ μαρτυρικῆς δόξης ἠξίωσαι.

“**Ο**τε ἐξορίας τὰς πικρὰς, ἐν ἀγαλλιάσει καρδίας, Μάξιμε ἠνεγκας, τότε τὸ Ὁρθόδοξον δόγμα ἐκράτυνας, μονοθέλητον

αἴρεσιν, ἐλέγχων εἰς τέλος, λόγοις θεοσόφοις σου, καὶ θείοις δόγμασιν· ὅθεν ἡ Χριστοῦ Ἐκκλησία, τῇ ὁμολογίᾳ σου χαίρει, τὴν λαμπράν σου μνήμην ἐροτάζουσα.

Χεῖρα καὶ τὴν γλῶτταν ἐκτιμηθεῖς, Πάτερ ὡμοτάτη καρδίᾳ τοῦ σὲ διώκοντος, ὄφθης ἀκατάβλητος, πύργος τῆς πίστεως, καὶ αἰρέσεως ἅπασαν, καθεῖλες τὴν πλάνην, ἐν δυοῖ ταῖς φύσεσι, καὶ ὑποστάσει μιᾷ, Πάτερ τὸν Σωτῆρα κηρύττων, Μάξιμε σοφίας ταμεῖον, καὶ θεολογίας θεῖον ὄργανον.

Δόξα. Ἦχος α΄.

Τῆς θύραθεν τρυφήσας παιδείας, τὴν πολυποίκιλον τοῦ Θεοῦ σοφίαν, τὴν κεκρυμμένην ἐν μυστηρίῳ ἐξεζήτησας Μάξιμε· καὶ ἐν ἀποκαλύψει ταύτης γεγονώς, σὺν τῷ θεῷ Παύλῳ ἐβόας· ὦ βάθος πλούτου, καὶ σοφίας καὶ γνώσεως Θεοῦ! ἃ γὰρ ὀφθαλμὸς οὐκ εἶδε, καὶ οὖς οὐκ ἤκουσε, καὶ ἐπὶ καρδίαν ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη, ἃ ἠτοίμασεν Κύριος τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν. Ἄλλ’ ὡς τούτων μέτοχος, κοινωνοὺς καὶ ἡμᾶς αὐτῶν ἀνάδειξον, ταῖς πρὸς Θεὸν πρεσβείαις σου, Μάξιμε Πατέρων ἀγλαΐσμα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Αμαρτωλῶν τὰς δεήσεις προσδεχομένη, καὶ θλιβομένων στεναγμὸν μὴ παρορῶσα, πρέσβευε τῷ ἐξ ἀγῶν λαγόνων σου, σωθῆναι ἡμᾶς, Παναγία Παρθένε.

Ἀπόστιχα.

Ἦχος β΄. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Πνεύματος τῷ πυρί, καταλαμφθεῖς τὴν φρένα, ἐξέλαμψας τῷ κόσμῳ, ὡς μύστης τῶν ἀρρήτων, Μάξιμε θεοδόξαστε.

Στίχ. Τίμιος ἔναντιον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὀσίου αὐτοῦ.

Ρήτωρ θεοειδής, τῆς θεϊκῆς σοφίας, ἐδείχθης θεηγόρε, δογμάτων οὐρανίων, τὴν γνῶσιν ἐκτιθέμενος.

Στίχ. Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν καὶ ἡ μελέτη τῆς καρδίας μου σύνεσιν.

Δύο ἐν τῷ Χριστῷ, φύσεις καὶ ἐνεργείας, ὧ Μάξιμε κηρύττων, ὁμολογίας ἄθλους, μαρτυρικῶς διήθλησας.

Δόξα. Τριαδικόν.

Στόματι ἱερῷ, Τριάδος τῆς Ἁγίας, τὰς ὑπὲρ νοῦν ἐλλάμπεις, ὡς θέμις ἀναπτύσσω, ἡμᾶς πυρσεύεις Μάξιμε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τέτοκας μυστικῶς, μιᾷ ἐν ὑποστάσει, διπλοῦν δὲ κατ' οὐσίαν, τὸν Ζωοδότην Λόγον, Παρθένε κόσμον σφύζοντα.

Νῦν ἀπολύεις, τὸ Τρισάγιον, τὸ Ἀπολυτίκιον ἐκ τοῦ Μεγάλου Ἑσπερινοῦ καὶ

Ἀπόλυσις.

Μετὰ τὸν Προοιμακόν, τὸ Μακάριος ἀνήρ. Εἰς δὲ τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἱστώμεν στίχους 5' καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς Προσόμοια τοῦ Ἁγίου.

Ἦχος δ' . Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Τὸν δι' οἶκτον γενόμενον, ὡς εὐδόκησεν ἄνθρωπον, ἐν δυοῖ θελήσειν ἐνεργεῖαις τε, κατανοούμενον Ὅσιε, ἐκήρυξας Μάξιμε, ἀποφράπτων μιαρῶν, τὰ ἀπύλωτα στόματα, μονοθέλητον, μονερέγητον τοῦτον δοξαζόντων, ἐπηρεῖα διαβόλου, τοῦ τὴν κακίαν τεκτῆναντος.

Ταῖς νευραῖς τῶν δογμάτων σου Πύρρον, Πάτερ ἀπέπνιξας, ληδωροῦντα Μάξιμε τὸν κακόφρονα· καὶ διωγμοὺς ἐκαρτέρησας, καὶ θλίψεις αἰοίδιμε, μαστιζόμενος δεινῶς, καὶ τὴν γλῶτταν τεμνόμενος, καὶ τὴν πάντοτε, πρὸς Θεὸν αἰρομένην θείαν χεῖρα, δι' ἧς γράφων διετέλεις, τὰ ὑψηλότατα δόγματα.

• **Ο** Ξυγράφου ὡς κάλαμος, τεθηγμένη τῷ Πνεύματι, ἡ ἅγια γέγονε Πάτερ γλῶσσά σου, καλλιγραφοῦσα ἐν χάριτι, πλαξὶ καρδιῶν ἡμῶν, τόμον θείων ἀρετῶν, καὶ δογμάτων ἀκρίβειαν, καὶ τὴν σάρκωσιν, τοῦ ἐν δύο οὐσίαις τοῖς ἀνθρώποις, καὶ μᾶ τῇ ὑποστάσει, ἐμφανισθῆναι θελήσαντος.

Ἦχος β΄. Ποίσις εὐφημιῶν.

Ποίσις εὐφημιῶν ἄνθεσιν, ἀναδήσωμεν τὸν θεηγόρον; Μάξιμον σοφίας τὸ τέμενος, καὶ Θεολογίας τὴν σάλπιγγα, τὸν λαμπρὸν φωστῆρα τῆς Τριάδος· τὸ στόμα, τῆς Ἐκκλησίας τὸ πολύσοφον τὴν γλῶτταν, τῆς ἀληθείας τὴν θεόφθογον, τὴν ἀπὸ δόξης εἰς δόξαν, ἱερῶν προόδων, ὀδηγοῦσαν θεοπρεπῶς, ἡμῶν τὴν διάνοιαν, ἐν Ἁγίῳ ὄντως Πνεύματι.

Ποίσις ἄσματικοῖς μέλεσιν, ἀνυμνήσωμεν τὸν θεοφόρον; τὸν τῶν ἁρετιῶν ὑψηγῆτορα, καὶ σεπτῶν προσόντων ἐκφάντορα, τῆς διπλῆς ἀγάπης τὸ ταμεῖον τὸν λύχνον, τῆς εὐσεβείας τὸν πολύφωτον τὸν στῦλον, τῆς Ἐκκλησίας τὸν ἀσάλευτον τὸν ἐν σοφίᾳ πλουσία, θύραθεν καὶ θεία, ἐκπαιδεύοντα τοὺς πιστοὺς, πρὸς γνῶσιν σωτήριον, τὸν σοφὸν καὶ μέγαν Μάξιμον.

Ποίσις ἄσματικοῖς ἄσμασιν, εὐφημήσωμεν τὸν θεηγόρον; τῆς ὁμολογίας τὸν πρόμαχον, καὶ Ὁρθοδοξίας τὸν πρόβολον, τὸν πανσόφους δόγμασι καὶ λόγοις, τὸν Λόγον, διπλοῦν τὴν φύσιν καὶ τὴν θέλησιν, ἀτρέπτως, μετὰ τὴν σάρκωσιν κηρῦξαντα, ἐν ὑποστάσει μᾶ δέ, καὶ ὑπερορίας, ὁμιλήσαντα χαλεπαῖς, τὸν πάνσοφον Μάξιμον, τοῦ Χριστοῦ φίλον τὸν γνήσιον.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ΄.

Τῆς τοῦ Πνεύματος βουλής, ἐλλαμφθῆεις τῇ σοφίᾳ, ἐν αὐτῇ τῶν ἁρρήτων τὴν γνῶσιν, ἔγνωσ Ὅσιε· ἐν λόγῳ γὰρ τὸν βίον διάγων, ἐν τῇ εἰκόνι τοῦ Λόγου, τὸν νοῦν ἐθέωσας· καὶ τῇ ὑπὲρ νοῦν τελεσθῆεις ἐνώσει, τὴν ἐν τῇ θεαρχίᾳ ἔνωσιν οἷα Μονάδος, καὶ ἄτιμητον διαίρεσιν ὡς Τριάδος, θεοπτικῶς ἐθεολόγησας· καὶ τὴν ἐν Χριστῶ οἰκονομίαν, εὐσῆμῳ γλώσση διατρανῶν, διπλοῦν τῇ οὐσίᾳ καὶ ἐνεργείᾳ, τὸν σαρκωθέντα Υἱὸν ἐκήρυξας, ἐν ἑαυτῷ τὸ τὸ ἡμέτερον, ἀτρέπτως ὑποστήσαντα φύραμα. Καὶ νῦν, ὁμολογίας διαπρέπων τῇ

δόξη, ὡς θεολόγος θεοειδής, καὶ μάρτυς ἐννομώτατος, ἵλεως ἡμᾶς ἐποπτεύεις Μάξιμε Πατὴρ ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ο Βασιλεὺς τῶν οὐρανῶν, διὰ φιλανθρωπίαν, ἐπὶ τῆς γῆς ᾤφθη, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συνανειστράφη. Ἐκ Παρθένου γὰρ ἀγνῆς, σάρκα προσλαβόμενος, καὶ ἐκ ταύτης προελθὼν μετὰ τῆς προσλήψεως, εἷς ἐστὶν Υἱός, διπλοῦς τὴν φύσιν, ἀλλ' οὐ τὴν ὑπόστασιν· διὸ τέλειον αὐτὸν Θεόν, καὶ τέλειον ἄνθρωπον, ἀληθῶς κηρύττοντες, ὁμολογοῦμεν Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν. Ὅν ἰκέτευε Μήτηρ Ἀνύμφευτε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἴσοδος, Φῶς ἱλαρόν, τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. ι' 7, γ' 13)

Μνήμη δικαίου μετ' ἐγκωμίων, καὶ εὐλογία Κυρίου ἐπὶ κεφαλὴν αὐτοῦ. Μακάριος ἄνθρωπος, ὃς εὗρε σοφίαν· καὶ θνητός, ὃς οἶδε φρόνησιν. Κρεῖσσον γὰρ αὐτὴν ἐμπορεύεσθαι ἢ χρυσίου καὶ ἀργυρίου θησαυρούς. Τιμιώτερα δέ ἐστι λίθων πολυτελῶν· οὐκ ἀντιτάσσεται αὐτῇ οὐδὲν πονηρόν· εὐγνωστός ἐστι πᾶσι τοῖς ἐγγίζουσιν αὐτήν· πᾶν δέ τίμιον, οὐκ ἄξιον αὐτῆς ἐστίν. Ἐκ γὰρ τοῦ στόματος αὐτῆς ἐκπορεύεται δικαιοσύνη, νόμον δέ καὶ ἔλεον ἐπὶ γλώσσης φορεῖ. Τοιγαροῦν ἀκούσατέ μου, ὦ τέκνα, σεμνὰ γὰρ ἐρῶ· καὶ μακάριος ἄνθρωπος, ὃς τὰς ἐμὰς ὁδοὺς φυλάξει. Αἱ γὰρ ἔξοδοί μου, ἔξοδοι ζωῆς, καὶ ἐτοιμάζεται θέλησις παρὰ Κυρίου. Διὰ τοῦτο παρακαλῶ ὑμᾶς, καὶ προῖεμαι ἐμὴν φωνὴν υἱοῖς ἀνθρώπων. Ὅτι ἐγὼ ἡ Σοφία κατεσκεύασα βουλήν καὶ γνῶσιν καὶ ἔννοιαν, ἐγὼ ἐπεκαλεσάμην. Ἐμὴ βουλή καὶ ἀσφάλεια, ἐμὴ φρόνησις, ἐμὴ δὲ ἰσχὺς. Ἐγὼ τοὺς ἐμὲ φιλοῦντας ἀγαπῶ, οἱ δὲ ἐμὲ ζητοῦντες εὐρήσουσι χάριν.

Νοήσατε τοίνυν ἄκακοι πανουργίαν, οἱ δὲ ἀπαιδευτοὶ ἔνθεσθε καρδίαν. Εἰσακούσατέ μου καὶ πάλιν, σεμνὰ γὰρ ἔρω, καὶ ἀνοίγω ἀπὸ χειλέων ὀρθά. Ὅτι ἀλήθειαν μελετήσῃ ὁ λάρυγξ μου, ἐβδελυγμένα δὲ ἐναντίον ἐμοῦ χεῖλη ψευδῆ. Μετὰ δικαιοσύνης πάντα τὰ ῥήματα τοῦ στόματός μου, οὐδὲν ἐν αὐτοῖς σκολιόν, οὐδὲ στραγγαλιῶδες. Πάντα εὐθέα ἐστὶ τοῖς νοοῦσι, καὶ ὀρθὰ τοῖς εὐρίσκουσι γνῶσιν. Διδάσκω γὰρ ὑμῖν ἀληθῆ, ἵνα γένηται ἐν Κυρίῳ ἡ ἐλπίς ὑμῶν, καὶ πλησθήσεσθε Πνεύματος.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. γ' 1)

Δίκαιος, ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται. Γῆρας γὰρ τίμιον οὐ τὸ πολυχρόνιον οὐδὲ ἀριθμῶ ἐτῶν μεμέτρηται. Ποιὰ δὲ ἐστὶ φρόνησις ἀνθρώποις καὶ ἡλικία γῆρας, βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος ἠγαπήθη· καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν, μετετέθη. Ἠρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ. Βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλὰ, καὶ ῥεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεύει νοῦν ἄκακον. Τελιωθεὶς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακροῦς· ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ καὶ ἐπισκοπῇ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. δ' 14)

Στόμα δικαίου ἀποστάζει σοφίαν, χεῖλη δὲ ἀνδρῶν ἐπίστανται χάριτας· στόμα σοφῶν μελετᾷ σοφίαν. Δικαιοσύνη δὲ ῥύεται αὐτοὺς ἐκ θανάτου. Τελευτήσαντος ἀνδρὸς δικαίου, οὐκ ὄλλυται ἐλπίς· υἱὸς γὰρ δίκαιος γεννᾶται εἰς ζωὴν· καὶ ἐν ἀγαθοῖς αὐτοῦ καρπὸν δικαιοσύνης τρυγῆσει. Φῶς δικαίους διὰ παντός, καὶ παρὰ

Κυρίου εὐρήσουσι χάριν καὶ δόξαν. Γλῶσσα σοφῶν καλὰ ἐπίσταται καὶ ἐν καρδίᾳ αὐτῶν ἀναπαύσεται σοφία. Ἀγαπᾷ Κύριος ὁσίας καρδίας, δεκτοὶ δὲ αὐτῷ πάντες ἄμωμοι ἐν ὁδῷ. Σοφία Κυρίου φωτιεῖ πρόσωπον συνετοῦ· φθάνει γὰρ τοὺς ἐπιθυμοῦντας αὐτήν, πρὸ τοῦ γνωσθῆναι, καὶ εὐχερῶς θεωρεῖται ὑπὸ τῶν ἀγαπῶντων αὐτήν. Ὁ ὀρθρίσας πρὸς αὐτήν, οὐ κοπιάσει· καὶ ὁ ἀγρυπνήσας δι' αὐτήν, ταχέως ἀμέριμος ἔσται. Ὅτι τοὺς ἀξιούς αὐτῆς αὐτὴ περιέχεται ζητοῦσα, καὶ ἐν ταῖς τριβούροις φαντάζεται αὐτοῖς εὐμενῶς. Σοφίας οὐ κατισχύσει ποτὲ κακία. Διὰ ταῦτα καὶ ἐρασθῆς ἐγενόμην τοῦ κάλλους αὐτῆς, καὶ ἐφίλησα ταύτην, καὶ ἐξεζήτησα ἐκ νεότητός μου, καὶ ἐζήτησα νύμφην ἀγαγέσθαι ἐμαντῷ· ὅτι ὁ πάντων Δεσπότης ἠγάπησεν αὐτήν· μύστης γὰρ ἔστι τῆς τοῦ Θεοῦ ἐπιστήμης, καὶ αἰρέτις τῶν ἔργων αὐτοῦ. Οἱ πόνοι αὐτῆς εἰσὶν ἀρεταί· σωφροσύνην δὲ καὶ φρόνησιν αὐτὴ διδάσκει, δικαιοσύνην καὶ ἀνδρείαν, ὧν χρησιμώτερον οὐδὲν ἔστιν ἐν βίῳ ἀνθρώποις. Εἰ δὲ καὶ πολυπειρίαν ποθεῖ τις, οἶδε τὰ ἀρχαῖα καὶ τὰ μέλλοντα εἰκάζειν· ἐπίσταται στροφὰς λόγων καὶ λύσεις αἰνιγμάτων, σημεῖα καὶ τέρατα προοινώσκει καὶ ἐκβάσεις καιρῶν καὶ χρόνων. Καὶ πᾶσι σύμβουλός ἐστιν ἀγαθὴ· ὅτι ἀθανασία ἔστιν ἐν αὐτῇ καὶ εὐκλεία ἐν κοινωνίᾳ λόγων αὐτῆς. Διὰ τοῦτο ἐνέτυχον τῷ Κυρίῳ καὶ ἐδεήθην αὐτοῦ καὶ εἶπον ἐξ ὅλης μου τῆς καρδίας· Θεὲ Πατέρων καὶ Κύριε τοῦ ἐλέους, ὁ ποιήσας τὰ πάντα ἐν λόγῳ σου καὶ τῇ σοφίᾳ σου κατασκευάσας τὸν ἄνθρωπον, ἵνα δεσπόζη τῶν ὑπὸ σοῦ γενομένων κτισμάτων καὶ διέπη τὸν κόσμον ἐν δσιότητι καὶ δικαιοσύνῃ, δός μοι τὴν τῶν σῶν θρόνων πάρεδρον σοφίαν καὶ μὴ με ἀποδοκιμάσης ἐκ παίδων σου· ὅτι ἐγὼ δούλος σὸς καὶ υἱὸς τῆς παιδίσκης σου. Ἐξαπόστειλον αὐτήν ἐξ ἁγίου κατοικητηρίου σου καὶ ἀπὸ θρόνου δόξης σου· ἵνα συμπαροῦσά μοι διδάξη με τί εὐάρεστόν ἐστι παρὰ σοί· καὶ ὁδηγήση με ἐν γνώσει καὶ φυλάξη με ἐν τῇ δόξῃ αὐτῆς. Λογισμοὶ γὰρ θνητῶν πάντες δειλοὶ, καὶ ἐπισφαλεῖς αἱ ἐπίνοιαι αὐτῶν.

Εἰς τὴν Λιτὴν Ἰδιόμελα.

Ἦχος α΄.

Εὐφραίνου ἐν Κυρίῳ, Μάξιμε μακάριε, ἀπολαβὼν ἐν οὐρανοῖς, τῶν καμάτων σου τὰ γέρα· σκίρτα οὖν τὸ μακάριον σκίρτημα, καὶ τέρπου ἐν Πνεύματι, τῶν ἐλπιζομένων ἀπολαύσεων, γεγωνὸς ἐν μετουσίᾳ· σὺ γὰρ τὴν νοητὴν περιζωσάμενος ῥομφαίαν, οὐ μόνον τῶν ἀοράτων ἐχθρῶν διέκοψας τὰς φάλαγγας, ἀλλὰ καὶ τῆς ἐκφύλου αἰρέσεως, τὰς ἀρχὰς κατέτρωσας· καὶ μυρίους πόνους ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας ὑποστάς, τὴν καλὴν ὁμολογίαν, ἀτρωτον διέσωσας, ἀθλητικῶς ἀγωνισάμενος. Ἄλλ' ὡς ἔχων παρησίαν πρὸς Χριστόν, πρέσβευε δεόμεθα, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος β΄.

Τῶν ἀρετῶν τοὺς καρποὺς γεωργήσας, τῇ ἀληθεῖ μυσταγωγίᾳ αὐτῶν, τὸν νοῦν ἡμῶν τρέφεις Ὅσιε· οὐ γὰρ ἔκρυψας μακάριε, τὸ δοθὲν σοι τάλαντον, ἀλλὰ πλουσίως διένειμας, τοῖς αἰτοῦσι τὴν χάριν· διὸ καὶ ἠξίωσαι, τῆς χαρᾶς τοῦ Κυρίου σου.

Ἦχος γ΄.

Τὸν ἐν σοφίᾳ περίβλεπτον, καὶ ἐν θείοις δόγμασι περιφανῆ, Μάξιμον τὸν μέγαν ἀσματικῶς ὑμνήσωμεν· ἔξω κόσμου γὰρ πολιτευσάμενος, ἀκηλίδωτον ἔσοπτρον, τῶν μυστικῶν ἐμφάσεων γέγονε, τὰς ἐνεργείας τῆς χάριτος, καὶ τὰς θεαρχικὰς ἐλλάμψεις, πᾶσι δημοποιῶν· καὶ τὸν λόγον τῆς ἀληθείας ὀρθοτομῶν, ὁμολογίας πόνους ὠμίλησεν, αἰρετικῶν μὲν διελέγχων τὴν πλάνην, τῶν δὲ πιστῶν τὰς καρδίας στηρίζων, ὡς πιστὸς οἰκονόμος τῆς χάριτος.

Ἦχος δ΄.

Εμβάψας τὸν νοῦν, ἐν τῇ ἐκφάνσει τῆς θείας ἀγλαΐας, ἐν τῇ ψυχῇ ἀπηκριβώσω τοῦ θείου κάλλους τοὺς χαρακτῆρας. Μακάριος

σὺ εἶ, παμμακάριστε Μάξιμε, ὅτι ὑπὲρ δικαιοσύνης καὶ ἀληθείας, ποικίλως ἐδοκιμάσθης, ὡς χρυσὸς ἐν καμίνῳ· καὶ θαυμαστῶς δοξασθεῖς, τοῦ Παρακλήτου τῆ δωρεᾶ, τὰ σὰ θεοπαράδοτα ῥήματα, ὡς πλοῦτον ζωῆς καὶ μάννα οὐράνιον, τῆ Ἐκκλησίᾳ κατέλιπες· ἡθῶν γὰρ εὐκοσμίαν, καὶ Ὁρθοδοξίας ἀκρίβειαν δι' αὐτῶν μυσταγωγεῖται, χρεωστικῶς ἐορτάζουσα, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Τῶν εὐαγῶν ἀγόνων σου, αἱ θεαυγεῖς ἀρεταί, τὴν Ἐκκλησίαν ἐφαίδρυναν, Πάτερ Ὅσιε· στῦλος γὰρ καὶ ἐδραῖωμα ταύτης ἐδείχθης, ὑπὲρ τῆς ἀληθείας τὴν ψυχὴν σου θέμενος. Τίς σου τῶν δογμάτων τῆ σοφία οὐ λαμπρύνεται; ἢ τίς τῶν παλαισμάτων, οὐ βεβαιοῦται τῆ ἀνδρεία; Ἄλλ' ὦ Μάξιμε πανθαύμαστε, τῷ Ὑπερθέῳ Λόγῳ παριστάμενος, ἀπαύστως δυσώπει, ἐλεθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μακαρίζομέν σε Θεοτόκε Παρθένε, καὶ δοξάζομέν σε οἱ πιστοὶ κατὰ χρέος, τὴν πόλιν τὴν ἄσειστον, τὸ τεῖχος τὸ ἀρρηκτον, τὴν ἀρραγῆ προστασίαν, καὶ καταφυγὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον Στιχηρὰ Προσόμοια

Ἦχος πλ. α' . Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις θεολογίας κανῶν, ὁ τῶν ἀρρήτων μυστογράφος πανάριστος, Τριάδος τῆς Ὑπερθέου, ὁ ὑπογράφας ὀρθῶς, τὸ γνωστὸν τῆ κίσει καὶ τὸ ἄγνωστον· γνωστὸν τὰ προσόντα μὲν, καὶ τὴν θείαν ἐνέργειαν, θεολογήσας, τὴν οὐσίαν δὲ ἄγνωστον, καὶ ἀνώνυμον, ἐξειπὼν καὶ ἀμέθεκτον· μίαν φύσιν θεότητος, τρισὶν ὑποστάσεσι, Πατέρα Λόγον καὶ Πνεῦμα, ὁμοβασίλειον δύναμιν, τὸν πάντων Δεσπότην, θεηγόρως δογματίζων, Μάξιμε Ὅσιε.

Στίχ. Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν καὶ ἡ μελέτη τῆς καρδίας μου σύνεσιν.

Χαίροις ὑψηγῆτης ἱερός, καὶ ὑποφήτης ἀληθῶς θεοφόρητος, τῆς θείας οἰκονομίας, τοῦ μέχρι δούλου μορφῆς, πλούτῳ εὐσπλαγχνίας ὁμιλήσαντος· διπλοῦν γὰρ ταῖς φύσεσι, καὶ θελήσεισιν Ὅσιε, καὶ ἐνεργείαις, ἓνα ὄντα ἐκήρυξας, τὸν τὸ φύραμα, τοῦ Ἀδάμ ἐνδυσάμενον· ὅθεν καὶ κατεβρόντησας, τοὺς κράσιν παραδόξον, ταῖς συνελθούσαις οὐσίαις, κατατολμῶντας καὶ σύγχυσιν, ἀπαύστως πρεσβεύων, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὀσίου αὐτοῦ.

Χαίροις ὁ τῆς σοφίας κρουνός, ὁ πελαγίζων θεοβρύτως τοῖς πέτρασιν, ὡς ὕδωρ ἀθανασίας, καὶ γλυκασμὸν νοητόν, ἀρετῶν ἐνθέων νᾶμα ἡδιστον· Ὅσιων ὠράϊσμα, Ἀθλητῶν ἰσοστάσιος· τούτων γὰρ ὦφθης, μιμητῆς ἀκριβέστατος, τοῦ Δεσπότου σου, περιφέρων τὰ στίγματα· σὺ γὰρ ἀνδρείως ἠνεγκας, τῆς γλώττης τὴν ἔκπασιν, καὶ τὴν τομὴν τῆς χειρός σου, καὶ ἐξορίας τὴν κάκωσιν· διὸ καὶ πλουσίως, θεοφόρε ἐδοξάσθης, παρὰ τοῦ Κτίστου σου.

Δόξα. Ἦχος δ΄.

Ομολογίαν τὸν βίον ποιούμενος, τὴν καλὴν παρακαταθήκην, τῇ Ἐκκλησίᾳ ἄσυλον διέσωσας, Ὅσιε Πάτερ· ἐν κόποις γὰρ περισσοτέρως διάγων, σὺκ ἐπαύσω στηρίζων τοῖς θεοφθόγγοις σου ῥήμασι, τὰς διανοίας τῶν πιστῶν. Καὶ νῦν τὸν μακάριον ἀνύσας ἄθλον, τὸν ἀμαράντινον ἀνεδύσω στέφανον, Χριστὸν ὄρων καὶ ὄρώμενος, Μάξιμε πολύσοφε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Νεῦσον παρακλήσεισι σῶν οἰκετῶν πανάμωμε, παύουσα δεινῶν ἡμῶν ἐπαναστάσεις, πάσης θλίψεως ἡμᾶς ἀπαλλάττουσα· σὲ

γὰρ μόνην ἀσφαλῆ, καὶ βεβαίαν ἄγκυραν ἔχομεν, καὶ τὴν σὴν προστασίαν κεκτήμεθα. Μὴ αἰσχυρθῶμεν Δέσποινα, σὲ προσκαλούμενοι· σπεύσον εἰς ἰκεσίαν τῶν σοὶ πιστῶς βοώντων· Χαίρει Δέσποινα, ἡ πάντων βοήθεια, χαρὰ καὶ σκέπη, καὶ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Νῦν ἀπολύεις, τὸ Τρισάγιον καὶ τὰ Ἀπολυτίκια.

Ἦχος πλ. δ'.

Ὁρθοδοξίας Ὁδηγέ, εὐσεβείας Διδάσκαλε καὶ σεμνότητος, τῆς Ἐκκλησίας ὁ φωστήρ, τῶν Μοναζόντων θεόπνευστον ἐγκαλλώπισμα, Μάξιμε σοφέ, ταῖς διδαχαῖς σου πάντας ἐφάτισας, λύρα τοῦ Πνεύματος. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἔτερον.

Δόξα. Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Θείου Πνεύματος τῇ ἐπομβρία, ῥεῖθρα ἔβλυσας, τῇ Ἐκκλησία, ὑπερκοσμίων δογμάτων πανεύφημε· θεολογῶν δὲ τοῦ Λόγου τὴν κένωσιν, ὁμολογίας ἀγῶσι διέλαμψας. Πάτερ Μάξιμε Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὁ Θεοτόκε Παρθένε· ἐν τῇ σαρκὶ γὰρ τῇ ἐκ σοῦ προσληφθείση, ὁ Υἱός σου καὶ Θεὸς ἡμῶν, τὸ διὰ Σταυροῦ καταδεξάμενος πάθος, ἐλυτρώσατο ἡμᾶς, ἐκ φθορᾶς ὡς φιλάνθρωπος.

Ἀπόλυσις.

Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος α΄. Τὸν Τάφον σου Σωτήρ.

Ως ἔαρ μυστικόν, ἐν καιρῷ τοῦ χειμῶνος, ἡ μνήμη σου σοφέ, ἡ ἅγια ἐπέστη, τὸν κόσμον κατευφραίνουσα, τοῖς τῶν πόνων σου ἄνθει, καὶ μυρίζουσα, τὰς τῶν πιστῶν διανοίας, τῇ τῶν λόγων σου, μυρεψικῇ εὐωδίᾳ, τρισόλβιε Μάξιμε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οπλοῦτος ὁ καινός, τῆς ἀρρήτου σοφίας, ὁ μέγας θησαυρός, τῶν φρικτῶν μυστηρίων, ἡ πρῦτανις καὶ πάροχος, τῶν σεπτῶν διαδόσεων, τὸ μεθόριον, Θεοῦ ὁμοῦ καὶ ἀνθρώπων, ἀνυμνεῖσθω μοι, ἡ Θεοτόκος Μαρία, βροτῶν τὸ διάσωμα.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ΄. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Κατεπλήττοντο σοφέ, οἱ θεωροῦντες τὸ ἐν σοί, ἐνεργούμενον φρικτῶς, δι' ἐνεργείας θεϊκῆς, ὅτι τὴν γλώτταν ἀποσπασθεῖς ἀπανθρώπως, ἐλάλεις καθαρῶς, ὥσπερ τὸ πρότερον, εἰς πίστωσιν σαφῇ,

τῶν λαλουμένων σοι· ὁ γὰρ Χριστὸς ὄν ἱερῶς ἐθεολόγεις, ἐν σοὶ τὰ ξένα εἰργάσατο. Αὐτὸν δυσώπει, Μάξιμε Πάτερ, ὑπὲρ τῶν πίστει τιμώντων σε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μεγαλύνω εὐσεβῶς, τὰ μεγαλειά σου Ἀγνή, ὅτι τέτοκας ἡμῖν, τὸν πρὸ αἰῶνων Ποιητὴν, ἀνερμηνεύτως ἐκ τῶν ἀγνῶν σου αἱμάτων, λύτρωσιν ἡμῖν, φθορᾶς παρέχοντα, νέαν δὲ ζωὴν, κόσμῳ βραβεύοντα, ἐν ἧ καμὲ κυβέρνησον Δέσποινα, ἐπισκοπῇ ἀοράτῳ σου, ὡς ἂν ἀπαύστως, ἐν ἀπαθείᾳ, ὑμνολογῶ σε πολυύμνητε.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ´. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τὴν σοφίαν τὴν ἄνωθεν μνηθεῖς, καὶ τῶν λόγων τὴν χάριν ἐκπαιδευθεῖς, σαφῶς ἀνεκήρυξας εὐσεβείας τὰ δόγματα, καὶ τῶν αἰρετιζόντων, τὴν πλάνην διήλεγξας, ἀμέμπτου πολιτείας, ἐκφαίνων τὰς χάριτας· ὄθεν καὶ Μαρτύρων, διανύων τοὺς ἄθλους, τὴν χεῖρά σου τέμῃσαι, καὶ τὴν γλῶττάν σου ἔσπασαι, ἀπηνέστατα Μάξιμε· Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸ κατάσκιον ὄρος καὶ ἐμφανές, τὴν χρυσήλατον πύλην τὴν λογικὴν, τὸ ἄρμα τὸ πάγχρυσον, τὸν ναὸν τὸν περίοπτον, τὸν φωτοφόρον θρόνον, τὴν πόλιν τὴν ἔμψυχον, τοῦ πάντων Βασιλέως, ὑμνήσωμεν λέγοντες· χαῖρε Θεοτόκε, Προφητῶν ἡ διόπτρα, θεότευκτον ἄγαλμα, ἀρχικῆς ὠραιότητος, τῶν βροτῶν ἰλαστήριον. Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς προσκυνοῦσι Παρθένε, τὸν ἄφραστον τόκον σου.

Τὸ α΄ Ἀντίφωνον τοῦ δ΄ ἤχου καὶ τὸ Προκείμενον. Ἦχος δ΄.

Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν καὶ ἡ μελέτη τῆς καρδίας μου σύ-
νεσιν.

Στίχ. Στόμα δικαίου μελετήσει σοφίαν, καὶ ἡ γλῶσσα αὐτοῦ λα-
λήσει κρίσιν.

Εὐαγγέλιον κατὰ Ματθαῖον,
ζήτηι αὐτὸ τῇ ι΄ Ἰανουαρίου.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἠκολούθησαν τῷ Ἰησοῦ ὄχλοι πολλοί...

(Ματθ. δ΄ 25 - ε΄ 12)

Ὁ Ν΄. Δόξα. Ταῖς τοῦ σοῦ Ὁσίου...

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β΄.

Στίχ. Ἐλέησόν με, ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου...

Μάξιμε μακάριε, σὺ δι' ἔργων ἐναρέτων, ἀνακαθάρας τὸν νοῦν,
εὐπρεπὲς γέγονας, τῆς θεολογίας ὄργανον· σὺ καὶ διὰ τῆς ἐν
Πνεύματι θεωρίας, ἰδεῖν καὶ γνῶναι, ἐν τῷ μὴ ἰδεῖν μηδὲ γνῶναι, τῇ
ὑπερβολῇ τῆς φωτοχυσίας, τὰ ὑπὲρ νόησιν ἤξιωσαι. Καὶ νῦν αὐτο-
προσώπως, τὰ τελεώτατα ὄρων, καταύγασον καὶ ἡμᾶς τῷ φωτὶ τῆς
γνώσεως, ταῖς πρὸς Θεὸν πρεσβείαις σου.

Ὁ Ἱερεὺς· Σῶσον, ὁ Θεός, τὸν λαόν σου...

Εἶτα οἱ Κανόνες, τῆς Θεοτόκου, τοῦ Ἁγίου ἐκ τοῦ Μηναιίου,
καὶ ὁ ἐξῆς, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

«Μάξιμον ὑμῶ τὴν θεηγόρον γλῶτταν. Γερασίμου».

ᾠδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Μονὰς τρισυπόστατε, Πάτερ Υἱὲ Πνεῦμα Ἅγιον, Τριάς Ὑπερούσιε, τῶν ἀγαθῶν ἡ πηγὴ, φῶς παράσχου μοι, ὡς ἂν φαιδρῶς ὑμνήσω, τὸν σὲ μεγαλύναντα, Ὅσιον Μάξιμον.

Ἄφ' ὑψους τοῦ Πνεύματος, ἡ ζωηφόρος ἐπίπνοια, ὡς φῶς ἐναστράψασα, τῇ καθαρᾷ σου ψυχῇ, θεηγόρον σε, ἀνέδειξε φωστῆρα, καὶ θεῖον ἐκφάντορα, Ἅγιε Μάξιμε.

Σενώσας μακάριε τῆς κοσμικῆς ματαιότητος, καὶ νοῦν καὶ διάνοιαν, Χριστοῦ τοῖς ἴχνεσιν, ἠκολούθησας, ἀγγελικὴν ἐν κόσμῳ, ζωὴν προελόμενος, ἐνθέω ἔρωτι.

Ἰθύνας τὸν βίον σου, ἐν ἀληθεῖ ὁσιότητι, σοφίας ἀνέδραμες, πρὸς τὴν ἀκρόπολιν, καὶ τοῦ Πνεύματος, τὴν χάριν δεδεγμένος, δογμάτων ὀρθότητος, ὄργανον πέφηνας.

Θεοτοκίον.

Μὴ φλέξας τὴν μήτραν σου, ὁ πῦρ καὶ φῶς πέλων Κύριος, διπλοῦς προελήλυθεν, ἐκ τῆς γαστρὸς σου Ἄγνη· ὃν ἰκέτευε, φωτίσαι τὴν ψυχὴν μου, τυφλώττουσαν πάθει, φθόνῳ τοῦ ὄφους.

ᾠδὴ γ΄. Τοὺς σοὺς ὑμολόγους.

Ὁ Λόγος σοι λόγον καὶ σοφίαν, πλουσίως δεδώρηται σοφέ, δι' οὗ σοφίαν ἄσοφον, δογμάτων ἀποδείξεις, αἰρετικῶν διέλυσας, θεολογῶν θείῳ Πνεύματι.

Ναμάτων πλησθεὶς ζωοδωρήτων, καθάρας τὸν νοῦν καὶ τὴν ψυχὴν, ἐκ τῶν πηγῶν τοῦ Πνεύματος, τὸ ὕδωρ τὸ ἀλλόμενον, βλυστάνεις ἐν τοῖς πέρασιν, ἐκ τῶν χειλέων σου Ὅσιε.

Υφ' ἐν τοὺς συγγέοντας ἀβούλως, τὰς δύο οὐσίας ἐν Χριστῷ, καὶ ἐνεργείας Μάξιμε, ἐλέγχων διετέλεσας, Ὁρθοδοξίας ἔρεισμα, καὶ προμαχῶν ἐνδεικνύμενος.

Μία μὲν ὑπόστασις ὁ Λόγος, ὁ ὢν ἐν μορφῇ τῇ τοῦ Πατρὸς, καὶ γεννηθεὶς ὡς ἄνθρωπος, γνωρίζεται ὁ ἄναρχος, δυσὶ τελείαις φύσεσιν, ὁμολογεῖς ὁρθῶς Ὅσιε.

Θεοτοκίον.

Νεκρόν με εἰργάσατο ἡ γεῦσις, παθῶν πικροτάτων μοχθηρῶν, γνώμη τῇ γηπιόφρονι, σὺ δὲ ζῶην κηύσασα, ἀνάστησόν με Ἄχραντε, καὶ πρὸς μετάνοιαν ἴθυνον.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. α΄. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Διωγμοὺς ὑπομείνας ὑπὲρ τῆς πίστεως, ἀπεδίωξας Πάτερ ἄπασαν αἴρεσιν· ἐκμηθεὶς δὲ σὺν χειρὶ τὴν γλῶτταν Μάξιμε, ὁμολογίας εὐπρεπῆ, ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ Ποιητοῦ, ἐδέξω στέφανον μάκαρον νῦν ἀπαύστως δυσώπει, ἐλεθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἄπειρόγαμε νύμφη θεογεννήτρια, ἡ τῆς Εὐσας τὴν λύπην χαροποιήσασα, ἀνυμνοῦμεν οἱ πιστοὶ καὶ προσκυνοῦμέν σε, ὅτι ἀνήγαγες ἡμᾶς, ἐκ τῆς ἀρχαίας ἀρᾶς· καὶ νῦν δυσώπει ἀπαύστως, πανύμνητε Παναγία, εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Ἦδὴ δ΄. Τὴν ἀνεξιχνίαστον.

Ἔφθης ἀκαθαίρετος καὶ ἀκλινῆς, τῆς ὑπεροχίας τὴν κάκωσιν, κρίσει ἀδίκῳ, ἐνεγκῶν καρτερικῶς, καὶ τῷ ἐνδυναμοῦντί σε, δόξα τῇ δυνάμει σου ἔψαλλες.

Τὸν σεσαρκωμένον Λόγον Θεοῦ, ἐν δυσὶν οὐσίαις καὶ φύσεσι, καὶ ἐνεργείαις, ἀνεκήρυξας λαμπρῶς, καὶ ἤσχυνας τοῖς λόγοις σου, μονοφυσιτῶν φληναφήματα.

Ἡθλησαν φρονήματι καρτερικῶ, σὺν σοὶ ὡσπερ παῖδες ὑπήκοοι, τῶν φοιτητῶν σοι, ἡ θεόφρων ξυνορῖς· τούτους γὰρ ἐξεπαίδευσας, Μάξιμε τοῖς νόμοις τῆς χάριτος.

Ν οῦν τὸν πάντων αἴτιον θεολογῶν, ἅμα σὺν τῷ Λόγῳ καὶ Πνεύματι, μίαν οὐσίαν, χαρακτῆρσιν ἐν τρισί, Τριάδα τὴν Ὑπέρθεον, Πάτερ Ὁρθοδόξως ἐκήρυξας.

Θεοτοκίον.

Θ ρόνον ὑψηλότατον φωτειδῆ, καὶ ναὸν Θεοῦ φωτιστόλιστον, ἐπεγνωκῶς σε, θεοχώρητε σκηνή, αἰτοῦμαι φωτισθῆναί με, τῆ σωτηριώδει ἐλλάμψει σου.

Ῥδὴ ε΄. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ε ἰς Ῥώμην ἀνέδραμες, ὡς ἄλλος τις Ἀπόστολος, ῥώμην θεϊκὴν ἐνδεδυμένος, καὶ μονοθέλητον πλάνην ἤλεγξας, ἐν σοφίᾳ Πάτερ ἀληθεῖ, Μάξιμε μακάριε, εὐσεβείας ὑπέρμαχε.

Ἡ γλῶσσά σου κάλαμος, ἐδείχθη θείου Πνεύματος, πᾶσιν εὐσεβῶς καλλιγραφοῦσα, θείων δογμάτων Πάτερ ἀκρίβειαν, καὶ θεολογίας μυστικῆς, Μάξιμε τὴν ἔλλαμψιν, καὶ ζωῆς καθαρότητα.

Γ ενναίως ἠγώνισαι, ὑπὲρ τῆς θείας Πίστεως, μονοφυσιτῶν ἐρεσχελείας, καταπαλαίσας λόγῳ τῆς χάριτος, Μάξιμε Ὁσίων καλλονή, καὶ στερεῶς ὑπέμεινας, ἐξορίας τὴν κάκωσιν.

Ο νοῦς ὁ οὐράνιος, τὸ στόμα τὸ θεόσοφον, τῆς μετὰ σαρκὸς οικονομίας, τοῦ Θεοῦ Λόγου ὁ μέγας Μάξιμος, χεῖρα καὶ τὴν γλῶτταν ἐκκοπεῖς, φθέγγεται σοφώτατα, ἀληθείας τὴν δύναμιν.

Θεοτοκίον.

Ρ ημάτων περαιώσις, Προφητοφθέγκτων πέφνηας, ἐξ ἀγνῶν αἱμάτων σου τεκοῦσα, τὸν ἐν τῷ νόμῳ προκηρυχθέντα τὸ πρῖν, τύποις καὶ συμβόλοις καὶ σκιαῖς, μόνη Παντευλόγητε, τοῦ Ἀδάμ ἀνακαίνισις.

᾿Ωδὴ στ´. Τὴν θείαν ταύτην.

Ομολογίας τὴν σάλπιγγα, τὸ εὖσημον τοῦ Πνεύματος ὄργανον,
τὸν μέγαν Μάξιμον, ὡς τῆς σοφίας τῆς κρείττονος, τὴν θεηγό-
ρον γλώτταν, ὕμνοις τιμήσωμεν.

Ναμάτων θείων πληρούμενος, ὡς ἄλλη ἐξ Ἑδέμ κρήνη πέφνησας,
κόσμῳ πηγάζουσα, τὸν ποταμὸν τὸν τῆς χάριτος, Μάξιμε τὰς
καρδίας, ἡμῶν ἀρδεύοντα.

Γνώσει τῇ θείᾳ λαμπόμενος, λαμπρὸς κρυφιομύστης τῆς χάριτος,
ἐδείχθης Μάξιμε, μυσταγωγῶν θείοις ῥήμασι, πρὸς κτήσιν τῶν
ἀρίστων, τοὺς σὲ γεραίροντας.

Θεοτοκίον.

Λύτρωσιν εὖρε αἰώνιον, θανάτου καταδίκης θεόνυμφε, γένος
Ἀνθρώπινον, τῇ ὑπὲρ λόγον κηῆσει σου, εὐλογημένη Κόρη,
βροτῶν διάσωσμα.

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ´. Τῇ ὑπερμάχῳ.

᾿Ως τῆς Τριάδος ἑραστῆς καὶ μύστης ἔνθεος
᾿Ορθοδοξίας ἐκδιδάσκεις τὴν ἀκρίβειαν
Διὰ λόγου τε καὶ βίου ἡκριβωμένον·
Τὸν Χριστὸν γὰρ ἐν δυσι τελείαις φύσεσιν
᾿Ενεργείαις καὶ θελήσεσιν ἐκήρυξας
Τοῖς βοῶσί σοι· Χαίροις Μέγιστε Μάξιμε.

᾿Ο Οἶκος.

Ἄνοιξόν μου τὰ χεῖλη, ὁ Θεὸς ὁ Σωτὴρ μου, καὶ δός μοι θείαν
χάριν ἐλκῦσαι, τοῦ ἀξίως ὑμῆσαι Χριστέ, τὸν κηρύξαντά σε
ἐν δυσι φύσεσιν, ἐξόχως ὑπὲρ ἅπαντας· πρὸς ὃν καὶ ἐκφωνῶ τοι-
αῦτα·

Χαῖρε, δι' οὗ ἡ Τριάς ἐκλάμπει·

Χαῖρε, δι' οὗ ἡ Μονὰς αὐγάζει·

Χαῖρε, τῆς σοφίας φωστήρ οὐρανόφωτος·

Χαῖρε, τῆς εἰκόνος τοῦ Λόγου ὁμότροπος·

Χαῖρε, ὕψος τὸ περίοπτον νοημάτων ἱερῶν·

Χαῖρε, βάθος τὸ πολύσοφον τῶν δογμάτων τῶν σεπτῶν·

Χαῖρε, ὅτι καθεῖλες τῶν αἰρέσεων θράση·

Χαῖρε, ὅτι προθύμως πρὸς Χριστὸν μέλη τέμνη·

Χαῖρε, κλεινῶν Ὁσίων ἀγλαΐσμα·

Χαῖρε, στερωῶν Μαρτύρων ὠραΐσμα·

Χαῖρε, κρηπίς εὐσεβείας καὶ φαῦσις·

Χαῖρε, στολὴ Ἐκκλησίας καὶ βάσις·

Χαίροις, Μέγιστε Μάξιμε.

Συναξάριον.

Τῆ κα' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ.

Στίχοι.

Ἄχειρ, ἄγλωττος, χεῖρα καὶ γλώτταν φύεις,

Καὶ χερσὶ Θεοῦ, Μάξιμε, ψυχὴν δίδως.

Εἰκάδι πρώτη πότιμος Μαξίμου ὅσ' ἐκάλυπεν.

Οὗτος ἦν κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ δυσσεβοῦς Κώνσταντος, ἀπογόνου Ἡρακλείου. Ταῖς μεγίσταις οὖν τιμαῖς ὑπὸ τῶν πρόφην Βασιλέων δεξιωθεὶς, καὶ ἱκανὸς ὢν ἐν ταῖς πολιτικαῖς διοικήσεσι τὰ πρακτέα ὑφηγεῖσθαι, διὰ λόγων καὶ τρόπων καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ χρόνου σύνεσιν εἰς τὸ τοῦ πρωτασηκρητῆς προεβιβάσθη ἀξίωμα καὶ βουλήσ τοῖς βασιλεῦσι γέγονε κοινωνός.

Ἐπεὶ δὲ ἡ πονηρὰ καὶ ἔκφυλος δόξα τῶν μίαν θέλησιν φρονούντων ἐπὶ τῆς διὰ σαρκὸς τοῦ Χριστοῦ οἰκονομίας ἀνοήτως καὶ δυσσεβῶς ἐπεκράτει, ὅσον ἐπ' αὐτοῖς τὴν μίαν τῶν δύο φύσεων ἀναιρουμένων καὶ διατάγματα τινὰ τὴν κακοδοξίαν κρατύνοντα, κατὰ τὴν ἀγορὰν ἐπόμπευε, καὶ ἐπὶ τῆς Μεγάλης προὔκειτο Ἐκκλησίας, οὐκ ἀνασχόμενος τῇ τῶν ἀσεβῶν κοινωνίᾳ συνασεβεῖν, ἀφείς τὰς κοσμικὰς ἀρχάς, εἶλετο μᾶλλον ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ παρερριφθαι ἢ ἐν σκηνώμασιν ἀμαρτωλῶν κατοικεῖν. Καὶ καταλαβὼν τὸ ἐν Χρυσουπόλει Μοναστήριον, τὴν κόμην ἀπέθετο, οὗ καὶ καθηγητῆς ὕστερον γέγονεν. Εἶτα θειῶ ζήλῳ, ὥσπερ ὑπὸ πυρὸς ἐξαφθείς, τὴν πρεσβυτέραν Ῥώμην κατέλαβε, καὶ Πάπαν τὸν μακαριώτατον Μαρτίνον τοπικὴν συναθροῖσαι σύνοδον καὶ ἀναθεματίσαι τοὺς ἀρχηγούς τοῦ δυσσεβοῦς δόγματος τῶν μίαν ἐπὶ Χριστοῦ θέλησιν ληρωδούντων, παρέπεισεν. Ἀλλὰ καὶ εἰς ἔλεγχον τῶν οὕτω φρονούντων, λόγους γράψας καὶ ἐπιστολάς, λογικαῖς ἀποδείξεισι καὶ γραφικαῖς, τῆς καθ' ἡμᾶς πίστεως τὴν ἀκρίβειαν βεβαιούσας, συνθείς, πανταχοῦ τῆς οἰκουμένης ἐξέπεμψεν.

Ἀναξεύξας δὲ ἀπὸ Ῥώμης μετὰ τῶν δύο Ἀναστασιῶν τῶν μαθητῶν αὐτοῦ εἰς εὐθύνας παρὰ τῆς Συγκλήτου καθίσταται, ὁμοδοξούσης τῇ τοῦ Βασιλέως αἰρέσει. Καὶ πάντων ὑπεικόντων τῷ Βασιλεῖ αὐτὸς τε ἀνθίσταται καὶ τοὺς ἄλλους εἰς ἀποστασίαν κινεῖ, ἐναντία δὲ τῶν ἐπιστολῶν φρονεῖν μεταπειθῶν αὐτούς. Ἐπεὶ τούτῳ πέμπεται ἐν φρουρᾷ κατὰ τὴν Θράκην. Καὶ ἐπιμένων τῇ Ὁρθοδόξῳ πίστει, τὴν χεῖρα καὶ τὴν γλῶτταν ἀκρωτηριάζεται. Κἀκεῖθεν εἰς ὑπερορίαν κατὰ τὴν Λαζικὴν πέμπεται. Ἐνθα ἐπὶ τρισὶ χρόνοις διαγαγὼν καὶ ταῖς οἰκείαις τοῦ σώματος χρεῖαις αὐτὸς ὑπηρετησάμενος καὶ πλήρης ὢν ἡμερῶν, μικρὸν νοσήσας ἀνεπαύσατο ἐν Κυρίῳ καὶ κατετέθη ἐν τῇ Μονῇ τοῦ Ἁγίου Ἀρσενίου ἐν αὐτῇ τῇ χώρᾳ τῶν Λαζῶν, πολλὰς θαυμάτων ἐνεργείας καθ' ἑκάστην ποιῶν.

Λέγεται δὲ μετὰ τὴν ἐκτομὴν αὐθις ὑπὸ Θεοῦ παραδόξως ἀποκαταστῆναι τὴν γλῶτταν καὶ τρανῶς φθέγγεσθαι, μέχρις ἂν ἐν βίῳ

ὑπῆρχε. Τῶν δὲ δύο αὐτοῦ μαθητῶν, ὁ μὲν πρεσβύτερος Ἀναστάσιος ἴσα τῷ διδασκάλῳ τὴν γλῶτταν καὶ τὴν χεῖρα τμηθεὶς μακρὰν ἐξωρίσθη· ὁ δὲ νεώτερος Ἀναστάσιος ἐν τινι τῶν κατὰ Θοράκη φρουρίων πεμφθεὶς τὸν βίον κατέλυσε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Νεοφύτου.

Στίχ. Τὸν Νεόφυτον ἐκριζοῖ γῆθεν δόρου,
Νέου φυτοῦ κάλλιστον οἶά περ θάλας.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ζωσίμου, Ἐπισκόπου Συρακούσης, Σικελῶν νήσου.

Στίχ. Μετάστασιν Ζώσιμος εὗρεν ἐκ βίου,
ᾧ καὶ πρὸ ταύτης πᾶς μετάστασις βίος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἄθλησις τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Εὐγενίου, Οὐαλλεριανοῦ, Κανδίδου καὶ Ἀκύλα.

Στίχ. Τὸν Εὐγένιον, καὶ συνάθλους τρεῖς ἅμα,
Δι' εὐγένειαν ψυχικὴν κτείνει ξίφος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἡ Σύναξις τῆς Ἁγίας Εἰρήνης, ἐν τῇ ἀγιωτάτῃ Ἐκκλησίᾳ τῇ οὔσῃ πρὸς θάλασσαν.

Στίχ. Εἰρήνην πρυτάνευσον, Μάρτυς Εἰρήνη,
Ἡμῖν εὐφημοῦσί σε ἐν τῷ ναῶ σου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Ἀγνῆς.

Στίχ. Ὑπὲρ νέον σοι μόσχον, ὡς Δαυὶδ λέγει,
Ἦρεσκεν Ἀγνή πυρπολουμένη, Λόγε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, οἱ Ἅγιοι Τέσσαρες Μάρτυρες οἱ ἐν Τύρῳ, ξίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Στερωῶν Ἀθλητῶν τεσσάρων φωνὴ μία·
Ἡμῖν τὸ θνήσκειν ἐκ ξίφους εὐθυμία.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ὅσιος Νεόφυτος, ὁ προσμονάριος τῆς Μονῆς Βατοπεδίου, ὁ ἀκούσας τῆς φωνῆς τῆς Θεοτόκου, προελθούσης ἐκ τοῦ στόματος τῆς ἁγίας Αὐτῆς εἰκόνας, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Ὁ Νεόφυτος Παρθένου πέλων φίλος,
Φωνὴν ἀκούει τῆς δε. Ὡ θαῦμα ξένον!

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Μαξίμου τοῦ Γραικοῦ καὶ Φωτιστοῦ τῶν Ῥώσων.

Στίχ. Φῶς μέγα ὁ Μάξιμος ἐνθέω λόγῳ,
Ἐν Ῥωσίᾳ ἔλλαμψε Χριστοῦ εἰς δόξαν.

Ταῖς τῶν Ἀγίων σου πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.
Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ´. Ὁ διασώσας ἐν πυρί.

Ῥς ἐν χωνεῖα μυστικῇ, τῇ τῶν πειρασμῶν καταιγίδι, δοκιμασθεῖς πολυειδῶς, ὡς χρυσίον καθαρῶτατον ἤστραψας, ἐκβοῶν Πάτερ Μάξιμε· Ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Τῇ τετμημένη σου χειρί, τέτμηκας ἐχθροῦ ἐπηρείας, καὶ τῇ τῆς γλώττης ἐκκοπῇ γλωσσαλγίας τῶν αἰρέσεων ἔπαυσας, ἐκβοῶν Πάτερ Μάξιμε· Ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Τῇ δροσοβόλῳ ἀστραπῇ, τῆς θεοφανοῦς θεωρίας, καθάπερ ἄλλος Μωϋσῆς, ὑπεισδύων ἐμυθήθης τὰ ἄρρητα, τῆς ἐν Πνεύματι γνώσεως, καὶ ἐμύησας τὰ τέκνα τῆς Ἐκκλησίας.

Ῥτος Ἀγγέλων ἀληθῶς, νέκταρ μυστικῆς ἀμβροσίας, μάννα ἄτρυφῆς ἐξ οὐρανοῦ, καὶ ἠδύτατον ψυχῆς ἀδολέσχημα, ἡ πυκτὴς τῶν ῥημάτων σου, ὄντως πέλει ἡμῖν Μάξιμε θεηγόρε.

Θεοτοκίον.

Νενεκρωμένον τὸν Ἀδάμ, διὰ παραβάσεως πάλαι, ἐξωποίησας Ἀγνή, τὸν θανάτου καὶ ζωῆς κυριεύοντα, μετὰ σώματος τέξασα, τὸν πηγάζοντα τῷ κόσμῳ ζῶην Παρθένε.

Ῥδὴ η´. Παῖδας εὐαγεῖς.

Γνώμη ἀνενδότῳ θεοφόρε, ὡς φύλαξ Ὁρθοδοξίας καὶ ἐδραῖωμα, ἐξορίας ἔφερες, κακουχίας ἠνεγκας, καὶ ἕως γήρωσ Μάξιμε ἀγωνιζόμενος, ἐβόας τῷ Θεῷ καὶ Σωτῆρι· Σὲ ὑπερηνουόμεν, ὦ Ζωοδότα Λόγε.

”**Ε**φλεξας πυρὶ τῶν σῶν δογμάτων, σαθρὰ μονοφυσιτῶν Πάτερο διδάγματα, ἐν δυσὶ ταῖς φύσεσιν, ἅμα καὶ θελήσεσιν, ὁμολογῶν θεόπνευστε, τὸν ὑποστήσαντα, ἐν ἑαυτῷ Ἀδάμ τὴν οὐσίαν, μεθ’ ἧς πάλιν ἦξει, κριτὴς πάντων ἀνθρώπων.

”**Ρ**ήματα ζωῆς προσεπιστέλλων, ἐκ τῆς ὑπεροχίας διετέλεσας, δι’ ὧν τὴν διάνοιαν, τῶν πιστῶν ἐστήριζες, καὶ εὐσεβῶς ἐρρῦθμιζες τοὺς ἀνακράζοντας· τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερηνουοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

”**Λ**ρορα ἀνήροτος ὠράθης, βλαστήσασα ἀποτίστως θεονύμφευτε, ἄνθος τὸ ἀμάραντον, τὸν τῶν ὄλων Κύριον, ὁσμήν ζωῆς δωρούμενον τοῖς ἐκβοῶσί σοι· χαρᾶς χαῖρε πηγὴ καὶ αἰτία· χαῖρε μυροθήκη, τοῦ ἀθανάτου μύρου.

Ῥδὴ θ´. Ἄπας γηγενής.

Στόματι λαμπρῷ, Χριστὸν ὠμολόγησας, ἐν δύο φύσεσιν, ἅμα καὶ θελήσεσι, καὶ ἐνεργείαις τελείαις Μάξιμε, μιᾷ ἐν ὑποστάσει δὲ Θεὸν καὶ ἄνθρωπον, ἀσυγχύτως οὐ συναλοιφόμενον, ἀλλ’ οὐδὲ διαιρούμενον Ὅσιε.

Γεροπρεπής, τῇ ὄψει δεικνύμενος καὶ ἰλαρώτατος, ὡς Κυρίου σύμμορφος, ἡδὺς τοῖς τρόποις ὤφθης καὶ ἄπλαστος, τὸν λόγον δὲ ὡς ἴαμα ψυχῶν σωτήριον, καὶ ὡς ὕδωρ, θεῖον ἀνεβλύστανες, ἐκ χειλέων σταζόντων γλυκύτητα.

Μέτοχος ζωῆς, ἀλήκτου γεγένησαι λιπῶν τὰ πρόσκαιρα, καὶ τοῖς ὑπὲρ ἔννοιαν, ἀποκατέστης ἀμέσως Ὅσιε, τρυφή δὲ διεδέξατο ἢ ἀνεκκλάητος, τοὺς μακροὺς σου, πόνους καὶ τὰ σκάμματα, οὓς ἀνέτλης, τῷ πόνῳ τοῦ Κτίστου σου.

Ὁρημα παθῶν, δεινῶν συνθλιβόντων με καὶ τυραννούντων με, παῦσον καὶ ἀφάνισον, ταῖς πρὸς τὸν Κτίστην Πάτερ πρεσβείαις σοῦ, καὶ πρὸς σοφίας ἔλλαμψιν τὸν νοῦν μου πτέρωσον, ἵνα θείας ἐντροφήσω χάριτος, ὃ τολμήσας ὑμῆσαι σε Μάξιμε.

Θεοτοκίον.

Υψος ἀρετῶν, καὶ βάθος ἀμέτρητον ἐν σοὶ ἐγνώρισται, μόνῃ Ἀειπάρθενε· τίς σὺν ὑμῆσει τὰ μεγαλεῖά σου; σὺ γὰρ ἐκυφόρησας τὸν Ὑπερούσιον, ὃν ὑμνοῦσιν Ἀσωμάτων τάγματα, καὶ τὰ πάντα ὑπέικει τῷ νεύματι.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Θεολογῶν ἐκήρυξας, μίαν φύσιν Τριάδος, καὶ μίαν Πάτερ θέλησιν, καὶ ἐνέργειαν μίαν· Θεοῦ δὲ τοῦ σαρκωθέντος, δύο φύσεις θελήσεις, καὶ ἐνεργείας Μάξιμε, πάνσοφε θεοφάντορ, ὁμολογῶν θεομάχων αἵρεσιν καταστρέφεις· ὑφ' ὧν τὴν χεῖρα γλῶπτιάν τε, ἐκμηθεῖς Μάρτυς ὤφθης.

Ἔτερον. Τῶν Μαθητῶν ὁρώντων σε.

Καταυγασθεῖς τῇ ἄνωθεν ἐπιπνοίᾳ, ὑψηγῆτης τῆς θείας ἐκφαντορίας, διαπρεπῆς ἐδείχθης Πάτερ Μάξιμε, τὰς προϊούσας πάντοτε, ἐκ τῆς Ἁγίας Τριάδος, λογογραφῶν διαδόσεις.

Θεοτοκίον.

Ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων σου καὶ ἀχράντων, ὁ ἐν Πατρώοις κολοίποις συνεδριάζων, Λόγος ὁ Ὑπέρθεος σεσάρκωται, δίχα τροπῆς καὶ φύρσεως, ἀνακαινίζων τὸν κόσμον, Θεογεννήτορ Παρθένε.

Εἰς τοὺς Αἴνους.

Ἰστώμεν στίχους δ' καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος!

Πάτερ θεορρήμον Μάξιμε, θεολογίας φωτί, λαμπρυνθείς τὴν διάνοιαν, ἀπορρητῶν ἔλλαμψιν, ἐν καρδίᾳ ἐπλούτησας, τὰ ὑπὲρ λόγον μυσταγωγούμενος, καὶ διὰ λόγου ἡμᾶς μουύμενος· ὦ ἧς ἡξίωσαι, θεαυγείας Ἁγίε! ἀνακραθείς, βίου καθαρότητι, τῷ Θείῳ Πνεύματι.

Πάτερ θεηγόρε Μάξιμε, θεηγορία λαμπρᾷ, ἱερῶς σεμνυνόμενος, ὑποφήτης ἔνθεος, εὐσεβείας γεγένησαι, αἰρετιζόντων λύων τὴν ἔνστασιν, καὶ ἀληθείας φαίνων τὴν ἔλλαμψιν, λόγοις καὶ δόγμασι, καὶ στερροῖς παλαίσμασι, θεολογῶν, τὴν ἀπερινόητον, τοῦ Λόγου κένωσιν.

Πάτερ θεοφόρε Μάξιμε, μαρτυρικῶς ἐναθλῶν, τοῦ Κυρίου τὰ στίγματα, τῇ σαρκί σου ἔφερες, ἐξορίας στελλόμενος, καὶ ἐκτιμηθείς σου χεῖρα τὴν ἔνθεον, καὶ τὴν σὴν γλῶτταν τὴν θεορρήμονα, οὐδόλως ἔπαυσας, ἄγλωττος ὦ θαύματος! ὁμολογῶν, ἀκλινεῖ φρονήματι, Χριστὸν τὸν Κύριον.

Πάτερ θεορρήμον Μάξιμε, Ὁρθοδοξίας κανὼν, ἐγκρατείας διδάσκαλος, σωφροσύνης ἄγαλμα, καὶ ἀνδρείας ὑπόδειγμα, τῆς Ἐκκλησίας στῦλος ἀκράδαντος, τῆς ἀληθείας στερρὸς ὑπέρμαχος, πλάνης καθαίρεσις, ἀρετῶν κειμήλιον, καὶ χαρακτήρ, γέγονας μακάριε, τῇ πολιτείᾳ σου.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

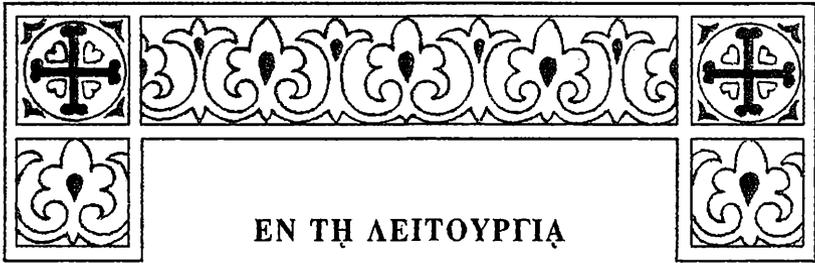
Φιλοσοφία κοσμήσας τὸν βίον σου, θεοσοφία σαυτὸν κατελάμπρυνας· ὄθεν ἐν ἀμφοτέροις εὐδοκιμῶν, τῇ καλῇ ὁμολογία, ἐσφράγισας ἀμφοτέρα, τρισόλβιε Μάξιμε. Παρησιάν οὖν ἔχων πρὸς Χριστὸν τὸν Θεόν, ἐκτενῶς ἰκέτευε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοτόκε σὺ εἶ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς· σὲ ἰκετεύομεν· Πρέσβευε Δέσποινα μετὰ τοῦ Ὁσίου, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΝ Τῃ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον τοῦ Ὁσίου.

Προκείμενον τοῦ Ἀποστόλου. Ἦχος βαρῦς. Ψαλμὸς ριε´ (115).

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὁσίου αὐτοῦ.

Στίχ. Τί ἀνταποδώσω τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων, ὧν ἀνταπέδωκέ
μοι;

Στίχ. Σοὶ θύσω θυσίαν αἰνέσεως καὶ ἐν ὀνόματι Κυρίου ἐπικαλέ-
σομαι.

Πρὸς Φιλιππησίους Ἐπιστολῆς Παύλου τὸ Ἀνάγνωσμα (α´ 12-20).

(Ζῆτει τῇ Τετάρτῃ τῆς ΙΘ´ ἑβδομάδος)

Ἀδελφοί, γινώσκειν ὑμᾶς βούλομαι, ὅτι τὰ κατ' ἐμὲ μᾶλλον εἰς
προκοπὴν τοῦ εὐαγγελίου ἐλήλυθεν ὥστε τοὺς δεσμοὺς μου
φανερὸς ἐν Χριστῷ γενέσθαι ἐν ὄλῳ τῷ πραιτωρίῳ καὶ τοῖς λοιποῖς
πᾶσι· καὶ τοὺς πλείονας τῶν ἀδελφῶν ἐν Κυρίῳ πεποηθότας τοῖς δε-
σμοῖς μου, περισσοτέρως τολμᾶν ἀφόβως τὸν λόγον λαλεῖν. Τινὲς
μὲν καὶ διὰ φθόνον καὶ ἔριν, τινὲς δὲ καὶ δι' εὐδοκίαν, τὸν Χριστὸν
κηρύσσουν. Οἱ μὲν ἐξ ἐριθείας, τὸν Χριστὸν καταγγέλλουσιν, οὐχ
ἀγνώως, οἰόμενοι θλίψιν ἐπιφέρειν τοῖς δεσμοῖς μου· οἱ δὲ ἐξ ἀγάπης,

εἰδότες ὅτι εἰς ἀπολογίαὶν τοῦ εὐαγγελίου κεῖμαι. Τί γάρ; πλὴν παντὶ τρόπῳ εἴτε προφάσει εἴτε ἀληθείᾳ, Χριστὸς καταγγέλλεται· καὶ ἐν τούτῳ χαίρω, ἀλλὰ καὶ χαρήσομαι. Οἶδα γάρ, ὅτι τοῦτό μοι ἀποβήσεται εἰς σωτηρίαν διὰ τῆς ὑμῶν δεήσεως, καὶ ἐπιχορηγίας τοῦ Πνεύματος Ἰησοῦ Χριστοῦ, κατὰ τὴν ἀποκαραδοκίαν καὶ ἐλπίδα μου.

Ἀλληλουϊάριον τοῦ Εὐαγγελίου.

Ἀλληλουΐα. Ἦχος πλ. α΄. Ψαλμὸς 75 (96)

Ἀλληλουΐα, ἀλληλουΐα, ἀλληλουΐα.

Στίχ. Φῶς ἀνέτειλε τῷ δικαίῳ καὶ τοῖς εὐθέσι τῇ καρδίᾳ εὐφροσύνη.

Στίχ. Εὐφράνθητε, δίκαιοι, ἐν τῷ Κυρίῳ, καὶ ἔξομολογεῖσθε τῇ μνήμῃ τῆς ἀγιωσύνης αὐτοῦ.

Στίχ. Οἱ ἀγαπῶντες τὸν Κύριον, μισεῖτε πονηρά.

Στίχ. Φυλάσσει Κύριος τὰς ψυχὰς τῶν δόσιων αὐτοῦ, ἐκ χειρὸς ἀμαρτωλῶν ῥύσεται αὐτούς.

Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν (ιβ΄ 8-12).

(Ζήτει τῇ 6ῃ Νοεμβρίου)

Ἐἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ μαθηταῖς· Πᾶς ὃς ἂν ὁμολογήσῃ ἐν ἑμοῖ ἐμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ὁμολογήσῃ ἐν αὐτῷ ἐμπροσθεν τῶν ἀγγέλων τοῦ Θεοῦ· ὁ δὲ ἀρνησάμενός με ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων ἀπαρνηθήσεται ἐνώπιον τῶν ἀγγέλων τοῦ Θεοῦ. Καὶ πᾶς ὃς ἔρει λόγον εἰς τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου, ἀφεθήσεται αὐτῷ· τῷ δὲ εἰς τὸ Ἅγιον Πνεῦμα βλασφημήσαντι οὐκ ἀφεθήσεται. Ὅταν δὲ προσφέρωσιν ὑμᾶς ἐπὶ τὰς συναγωγὰς καὶ τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς ἐξουσίας, μὴ μεριμνᾶτε πῶς ἢ τί ἀπολογήσησθε ἢ

τί εἶπητε· τὸ γὰρ Ἅγιον Πνεῦμα διδάξει ὑμᾶς ἐν αὐτῇ τῇ ὥρᾳ ἃ δεῖ εἰπεῖν.

Κοινωνικόν· Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται δίκαιος. Ἀλληλούϊα, ἀλληλούϊα, ἀλληλούϊα.

Δίστιχον.

Μάξιμε παμμάκαρ, σόφισον τὸν νοῦν μου
Γερασίου μελποντος τοὺς σοὺς ἀγῶνας.

